

MANTANA 7

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 14, číslo 7

Červenec 2011

ÚVODNÍK

„Bouldering je totální degradace tohoto sportu, která mezi nás přivádí stále větší magory“

Toliko citace jednoho rozhněvaného „klasického skálolezce“, kterou jsem zachytil na jednom nejmenovaném lezeckém blogu. Abych to nevytrhával z kontextu, tak nutno podotknout, že příčinou hněvu a emocí byly vysekané díry v balvanu u ohniště v Rájci. Ačkoliv jsem celkem zvyklý na internetové duševní průjmy, donutilo mě to k zamyšlení. Jak zpívá Jarek o té myši: „Škodíš či neškodíš, kdo posoudí to, ...?“ Dospěl jsem k závěru, že z etického hlediska považuji bouldering za mnohem čistší a šetrnější než klasické skálolezení. Ten maglajs totiž z těch balvanů časem oprší, ale ty kruhy, nýty a borháky jsou ve skalách nafurt. To je neoddiskutovatelný fakt. V každé komunitě se vždy najde nějaký superexot, který vybočuje z řady. A jestli někdo seká do skály chyty (monogramy a ornamenty nevyjímaje), tak podle mého kodexu je „prase“. Bez ohledu na původ, vyznání a rasu. Již před lety jsem nafotil pár „sochařských dílek“ několika uznávaných „skálolezeckých guru“. Při pohledu na ně jen nevěřícně kroutím hlavou a na mysl se vtírá otázka: Není tohle snad degenerace „našeho“ sportu? Není! Sport sám o sobě nedegeneruje. To jen lidi co ho provozují se vyvíjejí k lepšímu či horšímu. Někdo je mladej a blbej a ten má šanci, že z toho vyroste. Někdo je starej a blbej, a ten je na tom trochu hůř. Někdo je blbej pořád, což je nejhorší případ. Takže, jak říká Krakonoš, „Pomalů s tou flintou, Trautenberku“. Kdo rychle soudí, obvykle špatně soudí!

A teď si běžte zalézt, protože „kecy nemají cenu!“

LdS

Severovýchodní stěnou Lenzspitze

aneb

vzhůru po nejčernější ze všech černých sjezdovek

1.-3.7.2011

Martin Švec



© Rampa

... to slovo „nejčernější“ má navíc významy dva: 1) svah to byl hóóódně strmý, 2) celý jsme ho absolvovali v noci, takže byl opravdu a doslova černý... A sjezdovka? Stěnu sjel poprvé na lyžích Heini Holzer v roce 1974...

Naším cílem je 500 m vysoká severovýchodní stěna Lenzspitze (4294 m) s následným traverzem hřebenu na Nadelhorn (4370 m). Stěna je firnová s maximálním sklonem 55°, hřeben má obtížnost 3.



Žluťas nás do Saas Fee (1790 m) ve Walliských Alpách doveze brzo nad ránem první červencovou sobotu. S rozedněním přebalíme batohy, navlíkneme se do vysokohorské módy a plni očekávání vyrazíme směrem

k Mischabelhutte (3335 m). Jsme docela skupina: Leoš Letoš Dvořáček, Pavel Pája Bohuněk, Honza Béda Škarohlíd (tři odpytlovači z loňska – viz Mantana 6/2010), Honza Lenin Leníček, Blahoslav Blahouš Kluc a já. Chata je poměrně obtížně turisticky přístupná (část cesty vede po lehké ferátce, kramlích a žebříku, je také dost vysoko oproti Saas Fee). Po celé noci na cestě se všichni těšíme, až na chalupě přes den zalehneme a dospíme dluh. Chatař nám na otázku po noclehu odpovídá dosti zvědavou otázkou, jestli máme rezervaci. Ajajajaj – a je to jasné. Chalupa je beznadějně plná včetně winter-ramu. Můžeme počkat, třeba neprijdou všichni, takové to obvyklé uklidňování, co jsme my všichni z hor zkušeně už aspoň jednou slyšeli a rádně se z toho poučili. Nepoučili...



Lenin s Pájou cestou na Mischabelhütte

Co teď? Víc hlav víc vymyslí:
„Jdeme na kopec rovnou...“ „Jsi se zbláznil, jsme po výstupu úplně hotový!“
„Vrátíme se k autu pro spacáky a budeme spát“



Letoš "ná Bonattího" nohy do báglu a jde se spát

venku.“ „Stejná blbost!“
„Jdeme rovnou na vedlejší a lehčí kopec (Nadelhorn), ať vylezeme aspoň něco!“
„Nesmysl!“
„Budeme bivakovat nad chalupou mezi kameny!“ „Bez spacáků? No to bude noc, dopr...!“
„Nééé, já další pytel nechci!“

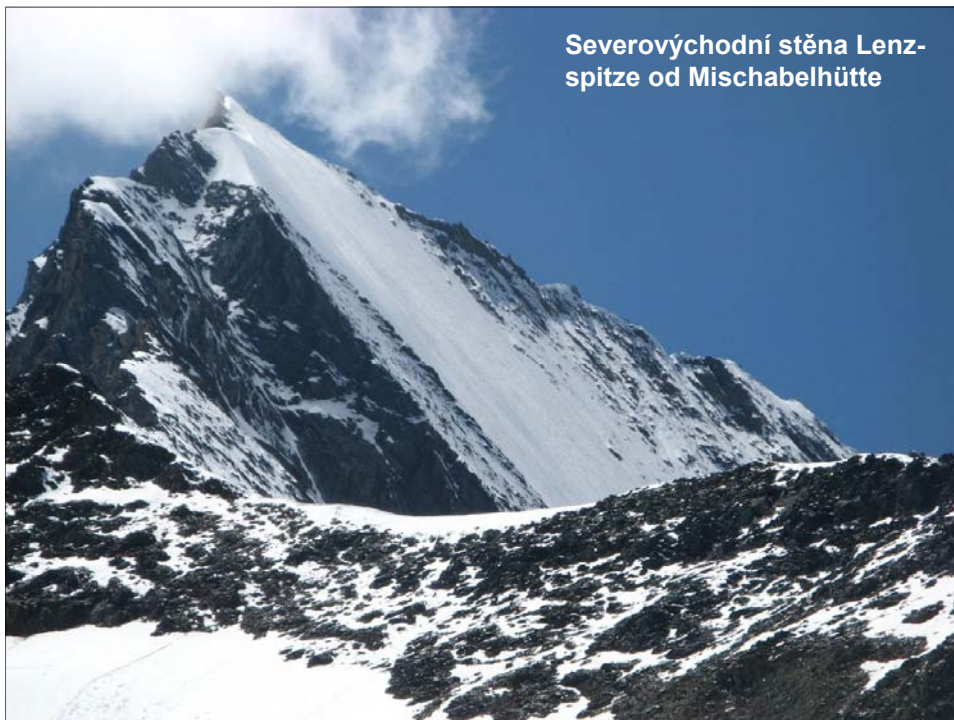
Škoda, že tuhle část výletu nikdo nenatočil – myslím, že bychom se s odstupem času nad sebou docela pobavili. Nakonec se uklidníme a rozhodneme se využít nabídky chataře přenocovat na podlaze v chalupě. Do večera se ukládáme kolem chalupy na různá volná místa mezi kameny, prkna a zdi ke spánku. Navlíkáme na sebe všechno, co máme, není zrovna vedro. To nás budí o pár chvil později, kdy konečně Oskar vyleze z mraků a hned je líp.



Pája čeká na noc

Večer je tu, popijíme pívko na chalupě a kolem deváté se první z nás jdou uložit na podlahu do vstupní haly. Čas odchodu jsme dohodli na půlnoc, aspoň bude svah pevný a nebudou padat kameny. Osazenstvo chaty nás svým lozozem občas probere z polospánku, sám jsem toho moc nenaspal a každou půlhodinku sleduju hodinky. Půlnoc je tady, vše se obrátilo, všichni ostatní na chalupě spí, my jsme vzhůru a balíme se. Moc toho s sebou nebereme, do dvojice jedno poloviční lano (nakonec ho použijeme až na hřebeni), čtyři šrouby do ledu, pár čoků, frendů a smyček na hřeben. Moc toho nenamluvíme, každý pohroužen sám do sebe balí, snídá a přemítá o tom, co nás čeká. Stejně tiše mizíme i na cestě sutí nad chalupou směrem k ledovci. Po chvíli na prvním strmějším firmovém svahu nasazujeme mačky a pokračujeme po rovném a kompaktním ledovci pod stěnu, kterou před sebou pouze tušíme, vidět toho

Severovýchodní stěna Lenzspitze od Mischabelhütte

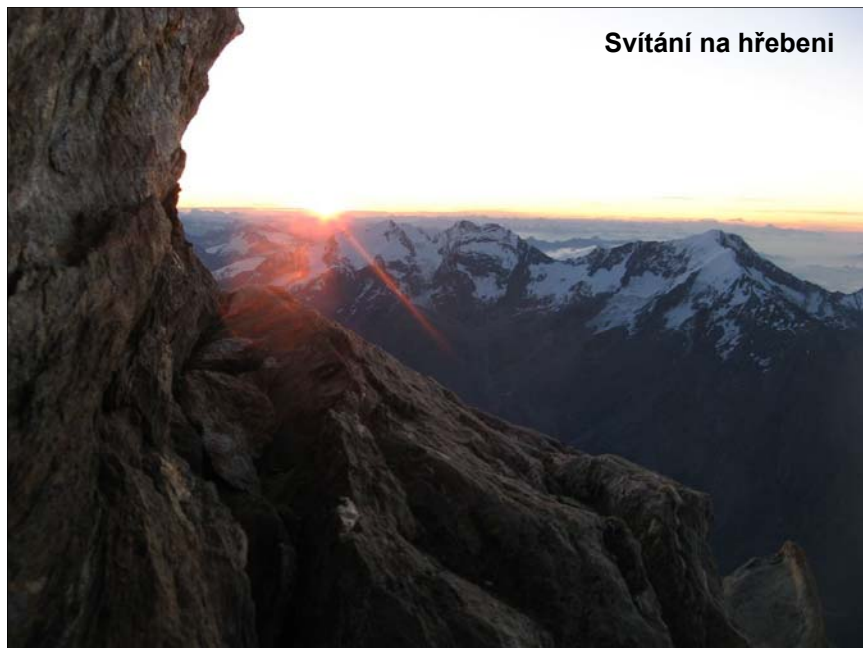


snadný postup. Jen občas menší pás skal donutí zapojit víc hlavu a některé kroky trochu promyslet. Kluky nad sebou už vidím na hřebeni. Dolézám kus pod ně a zastavuje mě hodně nepříjemný úsek lámavé skály s prachovým přemrzlým sněhem, který vůbec nenese. Pár marných pokusů a propadů a představa, že to budu muset celý šlapat ještě jednou, se mi vůbec nelíbí... „Hodte mi lano!“ Zajištěný na hranici ujetí to přelézám. Letoš za mnou to dává stejným stylem, akorát ještě o 10 metrů níž. Každým dalším přelezem se místo stalo méně lezitelné. Kdo půjde za námi, má o zábavu postaráno...

moc není. Větší tušení přichází necelé 2 hodiny od chaty s narůstajícím sklonem svahu, do každé ruky jeden cepín a stylem robot míříme vzhůru. Stěna nás uvítá pohodovou okrajovou trhlinou, za kterou svah nabírá konečně pořádný sklon. Chlad mě donutí navlíct teplejší rukavice s doprovodným přemrzáním prstů (opět neopakovatelný zážitek). Naše družstvo se trochu roztrhalo: nabušený Lenin s Pájou udávají tempo vpředu, já za nimi lehce vlaju, za sebou tušíme čelovky Letoše, Honzy a Blahouše. Následující dvě hodiny vypadají víceméně stále stejně: levá ruka, pravá ruka, levá noha, pravá noha, to celé tak desetkrát, pak vydýchat. Čím výše tím menší počet zakopnutí do svahu a delší odpočívání (mluvím za sebe, Lenin nahoře prohlásil: „Čím jsem byl výše, tím se mi šlo líp.“, nechápu...). Expozici moc nevnímám, je tma, jen při odpočinku na ni docela upozorňuje to, že kluky pod sebou sleduju mezi svýma nohama mírným skloněním hlavy, otáčet se nemusím. Podle počtu čelovek dole na ledovci a začátku stěny na kopec míří dalších deset patnáct lidí. Před sebou toho taky moc nevidím, dvě čelovky chrtů nade mnou, jinak černo přecházející v černo s hvězdami tam, kde obzor dělí stěnu od nebe. Na nějaké rozpačitosti z marnosti výstupu ve tmě není čas, pár kroků vydýchat a tak pořád doko-la. S blížícím se vrškem sklon stěny narůstá, ale výborný fírn umožňuje

Letoš je z našeho družstva poslední, Blahouš s Honzou to otočili u okrajové trhliny a nechali si kopec na jindy. Trochu je podezírám, že si to chtějí užít za světla a rozumím jim (jen bude potřeba dát bacha na kameny z tajícího hřebene a stěny a ostatní uživatele svahu – viz obrázek – kteří v noci spí). Jsme kus pod vrcholem (z výstupové trasy jsme lehce odbočili doprava), takže úplnej top nebude. Strašně tu fičí a je poměrně zima. Dělíme se na dvě dvojky. Lenin uhání vpředu a mě táhne jak psa za sebou. Letošovi dělá čokla Pája. Hřeben na Nadelhorn je úchvatnej a místy s krásným lezením. Jištění nám bohatě stačí vlastní, občas se objeví ocelový kolík na slanění, vše ale v zájmu

Svitání na hřebeni



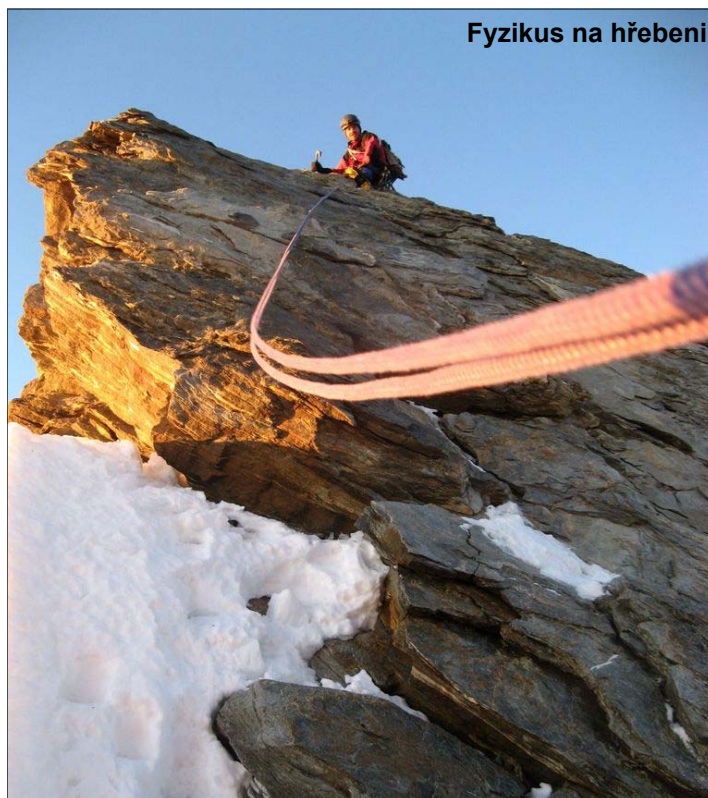
rychlosti slézáme. Stále hodně fouká. V místech, kde mezi námi není žádný jistící bod, vlaje lano vodorovným obloukem. Trochu to ruší lezení, ale dá se na to zvyknout. Pája díky tomu trochu ujel, říkal, že snad i saltíčko bylo... V půlce hřebenu se s Leninem střídáme a dolez na vršek čeká mě. To už je po rozednění, které nám zahrálo divadlo barev a odkrylo ostatní kopce kolem. Je jasno s dobrou viditelností, takže máváme Matterhornu, Mont Blan-ku, Weisshornu a dalším krasavicím. Výška, únava, žízeň a hlad na mě působí docela výrazně. Mám pocit, že při odpočinku opřený hlavou o kámen občas usínám. Lenin si dokonce myslí, že si z hřebene nepamatuju vůbec nic, že jsem ho prospal celý. Hmm, pěkně sen...

Vrchol Nadelhornu přeběhneme s nadávkami na vítr, který nás věrně následuje až do sedla na hřebeni normálky, kterou z Nadelhornu sestupujeme. Cestou míváme různě početná družstva vystupující na vrchol, často za doprovodu vůdců. Tu štreku jim nezávidím a jsem rád, že jdu opačným směrem. Kolem deváté hodiny jsme zpět na chalupě. Letoš s Pájou chvíli po nás. Do oběda porůznu pospáváme kolem chalupy, pak sestup a odjezd do Čech, kde jsme brzy nad ránem. Někteří z nás míří do práce. Tahle povedená akce se tak stává důkazem, že za víkend se dají stihnout i dva (vhodně vybrané) kopce ve Wallisu.

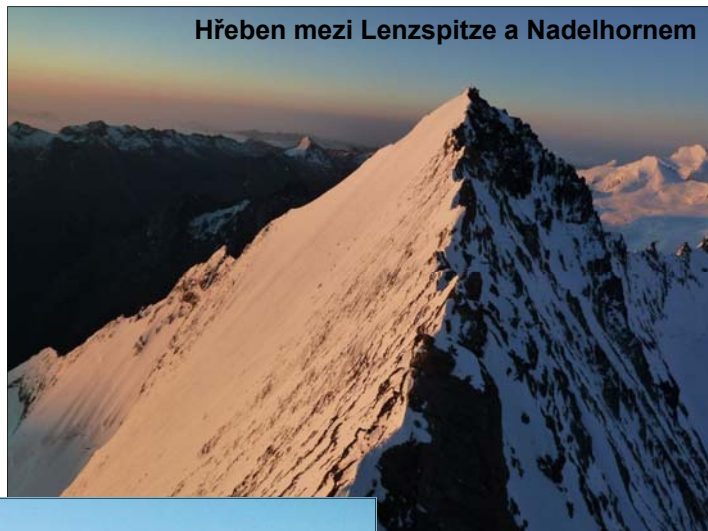
Klukům děkuju za výtečnou společnost!

Martin Švec

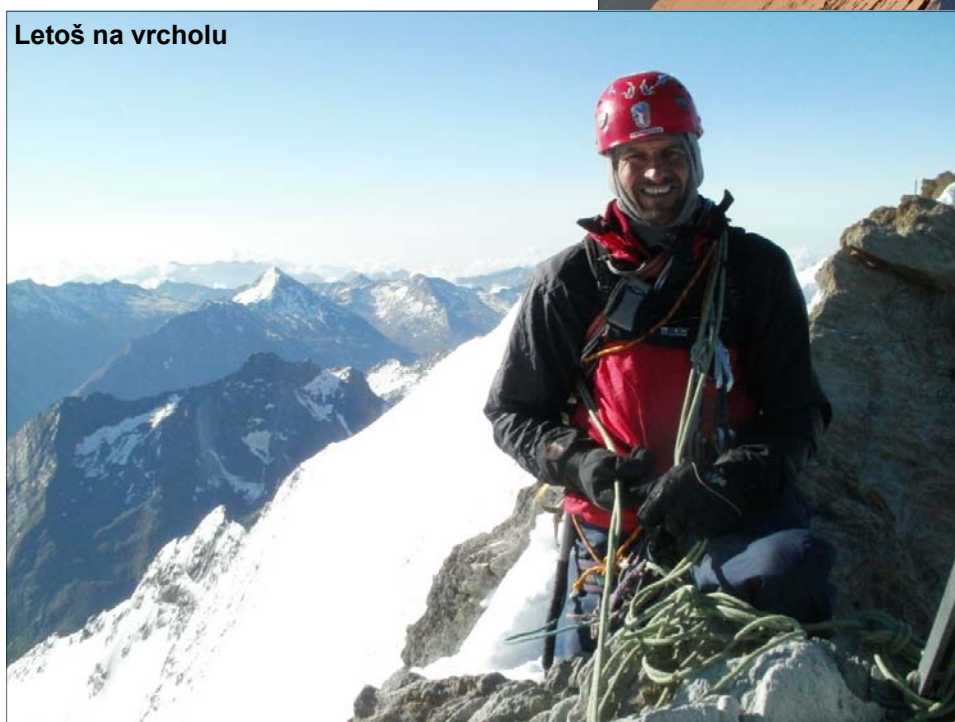
Fyzikus na hřebeni



Hřeben mezi Lenzspitze a Nadelhornem



Letoš na vrcholu



Soustředění mládeže 2011

24.-31.7.2011

Jiří Šťastný



Vyrážíme tradičně od „Lidušky“ z Chomutova, kam doráží nejprve Mates, potom Marťas a Tom Hyksa. Nakládáme věci do auta, přidáváme ještě Broňkovo bedny a s mírným zpožděním odjíždíme do Kadaně na „bažinu“, kde už na nás čekají Aneta a Ríša. Bohouš nám půjčuje zbytek vybavení, a jelikož ještě vezu Marušku a Filu do Chodova, tak vyrážíme napřed. Honza s Týnou a Broňkem doráží chvíli po nás, nabírají Anetu, Ríšu a zbytek věcí a také vyráží. Scházíme se v Chebu na benzínce, kde Ríša přestupuje k nám.

Po nočním přesunu přes Německo a Rakousko přijíždíme po druhé hodině ranní do Pie-

Zdá se to až neuvěřitelné, ale poprvé jsme byli na soustředění mládeže v Dolomitech v roce 2001 a letošní akce je tak již jedenáctou v pořadí. Z prvních účastníků již jsou dávno dospěláci, kteří buď lezou samostatně, a nebo lezení pověsili na hřebík. Ale jelikož mládeže je zatím pořád dost, rozhodli jsme se soustředění zorganizovat i letos.

Prvním vážným problémem byl ale zdravotní stav Bohouše Dvořáka, který po operaci kolene musel letos poprvé účast na soustředění odříci, stejně jako Honza Jansa, který se na operaci teprve chystá. Z instruktorů tedy zbýváme jen já a Broněk. Pokud zkušenější kluci polezou sami, můžeme vzít každý ještě dva další mládežníky, což je dohromady osm lidí. Pro dvě auta skoro ideální. Nakonec se přidává ještě Honza Unger a je nás celkem devět.

Druhým problémem je nepříznivá předpověď počasí. V Dolomitech od výšky 2.500 m.n. sněží a celý týden to má být stejné. Den před odjezdem tedy operativně měníme plán a na místo Dolomit zamlouváme kemp v Pietramurata. V údolí Sarcatal jsme již jednou na soustředění byli (v roce 2009) a několikrát jsme sem z Dolomit kvůli počasí ujeli, takže ani tato varianta pro nás není žádnou neznámou. Ani zde sice není předpověď příliš optimistická, ale je rozdíl, jestli prší při 8°C v Dolomitech nebo při 20°C v Arcu. A vícedélkových cest je v okolí spousta.

tramurata. Broňkovo skupina zůstává spát pod slunečními plotnami, my parkujeme u kempu a kluci jdou spát do klubovny. Ráno nás vítá zamračená obloha, tak se jdeme rychle ubytovat. Máme rezervovaná dvě místa, kam se musíme vejít s pěti stany a oběma auty. Nakonec zbývá místo i na altánek, kam se hned po dokončení stavby stanů schováváme před deštěm. Odpoledne se ale počasí zlepšuje, tak jdeme lézt do nedaleké sportovní oblasti Sisyphos, kde si mládež po delší době opět zvyká na vápenec. Večer je v Arcu finále mistrovství světa v lezení, což si nemůžeme nechat ujít. Vstupné je 15 Eur, tak přemýšlíme, jestli se nám to chce zaplatit nebo ne. Těsně před naším příchodem ale pokladnu zavírají, takže je vstupné zdarma, což nám maximálně vyhovuje a můžeme jít dovnitř všichni. Finále je naprosto parádní, docela dost místních lidí fandí Adamovi Ondrovi, a ačkoliv nevyhrál, tak i třetí místo byl parádní výkon.

V neděli se opakuje včerejší scénář – dopoledne prší, odpoledne už je lépe, tak jdeme opět lézt. Tentokrát se již dělíme na dvě skupiny. Já jdu s klukama opět do Sisyphosu a Broněk s nováčky (Anetou a Ríšou) jdou nacvičovat lezení vícedélkových cest na plotny v Baone. Jelikož se jmény Aneta a Ríša máme neustále problémy, vymýšlí jim Broněk přezdívku Kačenka a Čenda.

Na pondělí je konečně slušná předpověď, a tak můžeme zkusit konečně nějakou vážnější



vícedélkovou cestu. Já s klukama volím „Via Chobin 6b“ (200 m, 7 délek) ve střední části Monte Casale, Broněk s nováčky jde „Amazzonia 5c“ (250 m, 11 délek) na Picolo dain. Večer za námi do kempu přijíždějí naše známá dua PáPá a DeTo, takže je celkem veselo. Jelikož v úterý má být opět hezky, většina skupiny odjíždí na sluneční plotny. Broněk s Kačenkou a Čendou lezou cestu „Cane Trippa 5c“ (200 m, 7 délek), za ním jde Honza s Týnou. Tom s Matesem lezou za Dejvinou a Tomem cestu „Gabri Camilla 6b“ (300 m, 9 délek). Já vyrážím s Marťasem na Transatlantico, kde chceme vylézt cestu „Il delta di Venere 6c“ (100 m, 5 délek). Po zahřátí v nástupovém kopci se Martin rozlézá v moc pěkné první délce za 6a+. Já ho střídám v následující technické délce za 6b. Na Martina pak vychází klíčová délka za 6c, která je neuvěřitelně vytrvalostní a připadá mi těžší. I přesto ji dává Marťas na OS, za což má můj obdiv. Na mě vychází následující 6a, které se z příjemně položené stěny mění na výrazný převis s delikátním dolezem na šikmou polici. Připravená židle přijde víc než vhod. Závěrečnou délku si v převislém sokolíku za 6b+ opět vychutnává Marťas. Mraky odchází pryč a slunce začíná pěkně pálit. Naštěstí jsme po dvou slaněních rychle dole a můžeme se skrýt ve stínu stromů u nástupu. Marťas evidentně ještě nemá dost, tak zkouší první délku cesty „Fruit and Vegetable 7a“. Pěkně postupuje

vzhůru, ale padá v posledním kroku v převisu. Škoda, mohl mít parádní On Sight. Na RP přelez už v tom horku dnes nemá, tak balíme a vracíme se zpět k autu. Popojíždíme kousek dál k jezeru Bagattoli, kde necháváme auto a jdeme se podívat pod Cimu alle Coste, kde mám vyhlídnutou další cestu. Vypadá to, že jsme na nástupu správně, tak se můžeme vrátit zpět k autu a do kempu. Postupně přijíždějí i ostatní, takže večer můžeme opět pokecat.

Jelikož na mládež i na nás dopadá pomalu únava, ve středu jedu s klukama na sportovky do Promeghinu. Postupně si zlepšujeme klasifikaci ze 6a až na 6c. Marťas zkouší další 7a, ale opět padá v posledním kroku. Dává ještě několik pokusů, ale RP se mu stále nedaří. Tom dává na OS 6b+, ale 6c se mu na RP také nedaří. Asi jsme si přeci jen měli dát odpočinkový den. Broňkovo skupina leze v Arcu na Colodri dvoudélkovou cestu za 5a v horní části.

Na čtvrtek jsme si naplánovali opět vícedélkovou cestu. Tentokrát chceme prozkoumat Cimu Alle Coste, kde jsme ještě nikdy nebyli. Matesovi není dobře, tak ho necháváme v kempu a polezeme ve třech. Před odjezdem ještě házíme Týnu do bazénu, jelikož má dnes narozeniny. Pak už přejíždíme na parkoviště u Lago Bagattoli, které je ale ještě zavřené. Necháváme tedy auto u silnice v zákazu stání a doufáme, že nám ho neodtáhnou. Podle průvodce docházíme pod stě-



nu, přecházíme pás položených ploten a zhruba po hodině chůze stojíme pod nástupem. Oblaha je jak vymetená a je děsné horko. V tomhle počasí vyhlídnutou cestu za 6c nedáme, takže mě-



níme plány a zkusíme cestu „Sesto grado 6a“ (300 m, 9 délek). Cesta je sice vynýtovaná, ale v každé délce jsou v průměru jen dva až tři nýty, takže se jedná o poměrně morálovou záležitost. Necháváme jít na prvním Marťase, který si to náležitě užívá. Průběžně doplňujeme tekutiny a utíráme pot z čela. Zhruba za tři hodiny jsme nahoře a po krátkém občerstvení slaňujeme dolů. Vracíme se k autu, kde máme za stěračem nějaký vzkaz. Naštěstí je to jen upozornění, že toto není



parkoviště. S omluvou ho jdu vrátit do bufetu a fotím si jezero s nádhernými místy pro piknik. Začíná hřmít, tak se raději vracíme do kempu. Po chvíli doráží i zbytek skupiny, který byl lézt na sportovkách v Mur dell Asino nad Arcem. Začíná foukat a pak přichází parádní bouřka. Většina se nás těsní pod altánem, někteří prchají do klubovny. Večer jdeme s Tomem a Marťasem na pizzu. Matesa stále bolí hlava a není mu dobře.

V pátek jsem chtěl jít lézt s klukama na Colodri klasickou cestu „Barbara“, ale jelikož Mates nevypadá vůbec dobře, domlouváme se na předčasný odjezd domů. Protože je ale děsné horko, necháváme to na odpoledne, kdy už snad bude líp. Dopoledne si jdeme ještě zalézt do sektoru Sisyphos, v poledne už ale začínáme balit a sušit stany. Před čtvrtou hodinou máme sbaleno, ale Broněk se ještě nevrátil z Arca, kam jeli lézt na Colodri cestu „Cinque stagioni 5c“ (180 m, 8 délek). Jedeme tedy za nimi, protože potřebujeme nakoupit nějaké suvenýry domů. Po páté jsme zpět v kempu, platíme ubytování, nakládáme nepotřebné věci od zbytku skupiny, která tu ještě zůstává do zítřka, a prakticky nonstop jedeme domů, kam přijíždíme v sobotu okolo druhé hodiny ranní.

Akce se zúčastnili: Broněk Bandas, Jiří Šťastný, Honza Unger, Týna Švambergová, Tom Hyksa, Marťas Jech, Mates Šťastný, Aneta Zebischová, Ríša Sůra a chvíli s námi pobili i Pája a Pája a Dejvina s Tomem.

Ahoj Jiří





Poezie

Plán na víkend

Milan Svinařík

Chalupa, houby, les,
Spát budu, kde voní vřes.
Možná i Goethovky a slackline,
Když nebudu línej.

(Povšimněte si zde zejména velice zvláštního (ne)rýmování svědčící o vyzrálosti autorovy tvorby.)

Vyznání lásky

Pavel Bohuněk, Bronislav Bandas

Oči máš hnědé.....
Jak moje ranní stolice.
MILUJU Tě velice!

(Ač prvotina autorské dvojice Bandas - Bohuněk, jedná se o dílo s neuvěřitelným nábojem. Báseň autoři věnovali nejmenovanému příteli, který si nevěděl rady s vyznání lásky své milé.)

Z chorých mozků

Nesnáším léto. Je to nejhorší období na lezení.

(Pája Bohuněk)

"Tady přibližně uprostřed je díra - tam strčím nohu a vyklepu si ruce", pravil Martin Mimoszemšťan Jech při prohlížení nákresu těžší lezecké cesty. "A když tam narveš hlavu, můžeš vyklepat ruce i nohy zároveň", kontroval Jířa nahlízející přes Mimoszemšťanovo rameno.

Horoklub kulturní

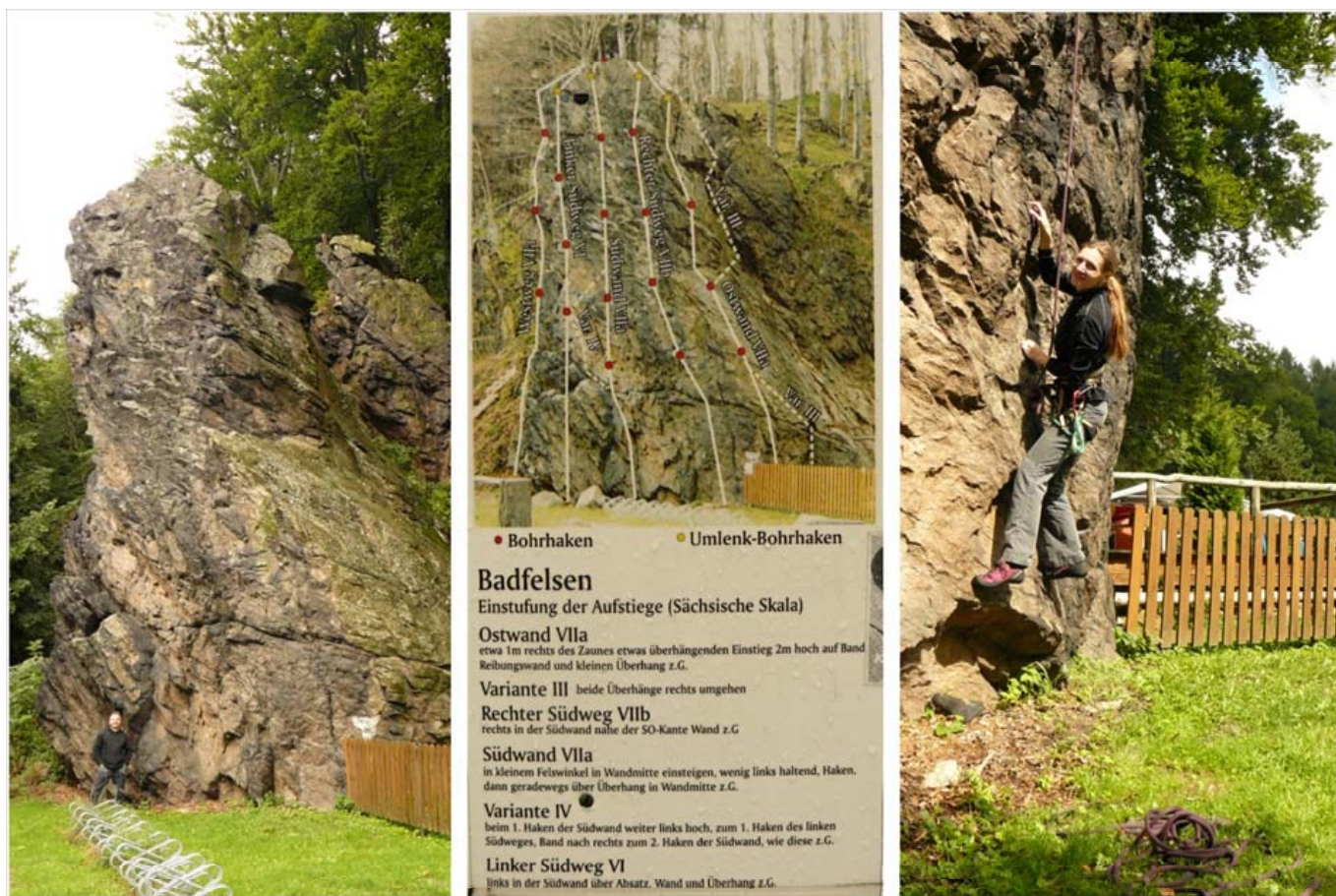
Sasko nejsou jenom písky - Bienenmühle

Milan „Svinčo“ Svinařík

Už jenom vyrazit podle Maňáskova popisu do neznámé oblasti zavánělo dobrodružstvím. I když je třeba přiznat, že následná Párkova navigace po telefonu byla ještě o třídu horší. O to větší radost jsme však s Květou měli, když jsme po osmdesáti kilometrech klikatění se přes Krušné hory skutečně objevili onu neznámou oblast, o které nám Párek a Mony vyprávěli. I když oblast je dost nadnesený výraz. V podstatě se jedná o jednu desetimetrovou skálu stojící u silnice v těsném sousedství koupaliště na kraji obce Bienenmühle. Nese přílehlavý název - Badfelsen. Vede na ní všehovšudy 5 cest obtížnosti VI až VIIb. Pískovcová klasifikace na vyborhákové skále mi přijde jako pěst na oko, nicméně v převodních tabulkách si snadno dohledáte, že těžší cestu než šestku zde nenajdete. Všechny cesty jsou dobře odjištěné nýty a vedou v chytovaté skále, která je tvořena rulou s deskovitou odlučností. Z hlediska množství nabízeného lezení je to taková jednohubka, kvůli které sem mnoho nadšenců asi nepojede. Ale při letních parnech se zde nabízí výhodná kombinace lezení a ráchání v přílehlém koupališti, což při natáčení „rodinohodin“ stojí docela za úvahu.

Příjezd: Přes hranice v Českém Jiřetíně, dále 8km směrem do Rechenberg Bienenmühle, zde v centru přes koleje a potok (Freiberger Mulde) a zahnout doprava směrem na Rechenberg a po cca 1km se vám skála a koupaliště objeví po levé straně.

Průvodce: Dodatečně jsem zjistil, že skála je zmapována v průvodci „Sportklettergebiete in Sachsen - Osteil“, (autor Frank R. Richter), kterého máme v oddílové knihovně. Ale víc informací, než které jsou uvedeny na fotografii, tam stejně nenajdete.



Otevírání skal v Nízkých Tatrách 2011

20. - 22. 5. 2011

Blahouš Kluc



V normálním životě nás obklopují každodenní nesmysly, ale je na ně jeden lék. Hory. Takhle jsem si labužnicky vychutnal jeden květnový víkend v Nízkých Tatrách.

Moc neváhám a kývu Honzovi Žižkovi na nabídku, ať se k němu a jeho ženě přidám na výlet na skalky Machnato do Demänovské doliny na úpatí Nízkých Tater. V pátek mě v Praze vyzvedá a necháváme všechno za sebou. I když jsem ze šichty unavený, tak spoustu hodin prokecáme. Taky se nám podaří špatně zahrnout a cestu si prodloužit, ale to nikdo neřeší. Chvilí se i prospím v nákladovém prostoru auta.

Nakonec kolem v 17.30 hod. dorážíme pod skalky, potok je zkalený, a tak dojíždíme ještě do vsi pro pitnou vodu a hlavně Nutellu. Konečně do vápencových skal a Honza se pustí hned do první cesty. Bezhlavě si to dám za ním na druhém a ejhle, po dvou metrech padám. Po dalších dvou cestách chápu, že se mi z těchhle čtyřek a pěttek bude ještě dlouho točit hlava. Nicméně linie jsou zde pěkný a dobře zajištěný, i když už poněkud oklouzavý. Už za tmy zkusíme dojít do blízký knajpy Lúčky, ale ještě nemá sezónu. Vracíme se k seníku pod skály, Jana hned zalehne do sena, ale my ještě

dlouho kecáme u ohně a buřtů.

Ráno se probouzíme kolem 08.00 hod. a já se vydám na ranní očistu do blízkého potoku. Plácám se v chladivý vodě jak pstruh a nasávám svěží vzduch rána. S Honzou se přesunem ke skalám a Janča se vydá sama na výlet na Ďumbier (2043m). Hned první cesta mě opět uzemní, ale i tak si užívám. Nad Chopokom lítají mraky a jsou slyšet hromy od bouřky. U ohniště zaslechneme hlasy horolezců z klubu Jasná, kteří zde mají Otevírání skal. Po dvou cestách seběhneme k nim a Honza se setkává se svým starým kamarádem Pét'ou, kterého neviděl od studentských let. Mě mezi slovenskými pohodáři zaujme jeden starší kolík, a když se mi přijde představit, tak nadšením před tatranskou legendou Jánem Ďuranou málem skáču dva metry vysoko. Povídáme si o všem možném, co se týká lezení, ukazuje mi fotky, a pak se vydá ve svém věku vysoko přes 70 let ještě zalézt, když svými hláškami koření už tak skvělou atmosféru. Honza se navazuje na lano s Pét'ou a já je nechám zavzpomínat a rozhoduju se, že si vyrazím na Chopok. Beru jen bundu a vodu a už si to peláším do kopců. Počasí je





pěkný, ale v dálce jsou stále slyšet hromy. Snad to ještě vydrží. Když vystupuju z lesa, tak mě vyhledá pár kapek, ale i tak pokračuju od uzavřené lanovky Rovná hoľa dál po tatranském chodníku až do výšky 1670m k lanovce Luková, kde se druží masňáci. Počasí se začíná kazit, tak už pospíchám na vrchol Chopok (2024m), kde mi jeden dobrovolník udělá vrcholový foto. Na tyči zaražený v zemi srší statická elektřina a já nemeškám a mílovými kroky pospíchám nazpátek. Za lanovkou Luková už mě chytá pěkná buřina s kroupami, tak se zabivakuju pod zavřenou lanovkou a rozjímám. Asi po hodině buřina poleví a já využívám její chvilkový nepozornosti a nořím se do nacucaného lesa a sbíhám kvalitně těch zbývajících 500 výškových metrů. U první osady Zahrádky opět dešť slévá okolí se svým předchozím nadšením, ale to už se schovávám pod střechou jednoho domu. Zrovna mi volá Honza, kde jsem, a pak již přijíždí s Pétou a jeho dcerou. Auto na-

štěstí řídí Pěti žena, protože chlapi už si něco přihnuli. Čekáme, až Jana sejde k nějakému baráku a zadá nám souřadnice, abychom jí mohli vyzvednout. Nakonec jí po dvou pivkách v hospodě nehospodě vyzvedáme v Biele Púti, kam sestoupila po překonání Ďumbieru a Chopoku.

Všichni pak sjíždíme do údolí do pěkné hospůdky, kde Pěťa objednává všechno možné od tvrdého až po šampáňo. No, nedá mi to a otáčím, až jsem o pár éček lehčí. Ženy trpělivě čekají, až se chlapi po těch letech vykecají. Nakonec se dočkají a Pěťova rodina jde do hotelu a my zase do svého seníkového království.

Ráno mě opět čeká koupel v potoce a po vyzvednutí zapomenutých Honzových věcí u Pěti a v Liptovském Mikuláši se přesouváme do Čech.





V termínu 1.-6.7.2011 jsme měli v plánu vyrazit (stejně jako vloni) do kempu v Sedmihorkách, abychom si opět vylezli na některé významné vrcholy v Českém ráji. Počasí ale mělo jiný názor a na neděli si podle předpovědi naplánovalo vydatný déšť. Proto několik dní před odjezdem měním plán a místo konání soustředění přesouvám do Malé Skály, protože na Suchých skalách a Panteonu se dá lézt i po dešti.

Pískovcové soustředění mládeže - ČESKÝ RÁJ

1. - 7. 2011

Jířa Šťastný

Jelikož tato akce je letos pořádána ve spolu-

práci s Cestovní kanceláří Alpy a OEAV v rámci programu Poznej České hory, kontaktuji zároveň jejich centrálu, abych zjistil, kolik se na akci přihlásilo dětí. Zjišťuji, že je to jen jeden kluk, takže se s ním telefonicky domlouvám na změně místa konání. Vše funguje výborně, a tak se v pátek večer setkáváme s Vojtou Mikulášem v kempu v Malé Skále. Stavíme stany, seznamujeme se a domlouváme program na zítřka. Zatím je hezky, tak snad to do rána vydrží, abychom mohli vyrazit na Sušky.

Po snídani nasedáme do auta a vyjíždíme pod Suché skály. Přicházíme pod jižní stěny a kupodivu tu jsme úplně sami. Maruška nejprve vyvádí spodní část Sokolí stěny (Velká plotna VIIb), pak si jí dává na prvním i Tom. Mezitím vyvádí Martin Malou plotnu VI a štanduje výše na balkónku, kam dobírá Vojtu. Pak pokračuje dál Fotogenickou cestou VIIb. Po slanění si dáváme svačinu a



přesouváme se na střední věž. Tady Martin vyvádí na OS cestu Vega VIIIc a já jdu s Vojtou vylézt Východní cestu VI. Protože mi to připadá lehké, nechávám to Vojtu vylézt na prvním. Sice trochu bojuje, ale nakonec to přelézá, z čehož má samozřejmě radost. Začíná ale pršet, tak slaňuje od posledního kruhu dolů. Protože nám ještě visí lano v cestě Vega, rychle to na druhém přelézám a slaňuji také dolů. Počasí se totálně kazí, tak balíme věci a vracíme se do kempu. Po obědě se jdeme ještě projít na Pant'ák a pak si dáváme dole v restauraci pizzu. Doufáme, že se předpověď nevyplní a zítra budeme moci ještě lézt.

Bohužel od rána vytrvale prší a na nějaké zlepšení to moc nevypadá. Pro Vojtu si přijíždějí rodiče, tak se s ním loučíme. My tu zkusíme ještě počkat do zítra, jestli přeci jen nebude líp. Jdeme se projít, aby nám to rychleji uteklo.

Ani v pondělí není počasí o moc lepší, neprší už sice tolik, ale na lezení na písku to rozhodně není. Balíme tedy stany a vracíme se domů sušit vlhké věci.

Ahoj Jířa

PS:

Akce se zúčastnili: Jířa, Maruška a Filípek Šťastní, Tom Hyksa, Martin Jech a Vojta Mikuláš



- 1.-3.7. Významným počinem roku lze nazvat výstup Letoš, Páji Bohuňka, Honzy Leníčka a Martina Švece severní stěnou **Lenzspitze** ve Walliských Alpách. Akce se zúčastnili ještě Blagodan Vrcholunedosáhlíci a Honza Skarohlik.
- Týden nepodmíněně musel strávit Svinčo s rodinkou na písku v **Bibione**! Písek jako písek. Nakonec kouzlu nové oblasti podlehl, zapytlil dvě pláže a bude se muset na přesrok vrátit.
- 5.7. Blagodan Napiskurelaxič s předsedou a Happytým perou prádlo v **Bielatalu**.
- 5.-6.7. Jeden den tam druhý den onde. PáPáové traví jeden den na **Kozelce**, kde padlo 9- RP a druhý den na Polínku přežena nejtěžší cesta oblasti – Ptáky v trní 8+ na OS. Celkem asi 30 cest.
- 6.7. Nesnadnou cestu Jardovo trápení na **Kočce** přelézá za asistence Letoš a Marušky s Filipem Blagodan Ukaždě-honýtusepozastavič. Samozřejmě se lezou i další prásky.
- 8.10. Jechhanger se Štěpánem Havelkou se vydávají do **Bielatalu**, kde se jim daří první IX b OS. Poté se „povávají“ v Rathenu.
- 9.7. Blahoslav Kluc – jediný paranormální člen Horoklubu Chomutov se se rozhodl jezdit do zaměstnání na kole. Zaměstnán je v našem hlavním městě. Je to normální?!
- Duo PáPá v **Prachově**. Pája po třech letech odpytlil Údolku na Ameriku. Na těžké přelety to nebylo, tak alespoň Pája přelézá místní vraždičku – Leteckou stěnu. Pouze za VIIIc. V noci chčije a chčije, a tak je všechno, ale úplně všechno vlhký. Sucho je jen v hospodě U Boučků.
- Bandasky s Týnou a Honzou mají Tříkrálový den – lezou na Kašpara-Melichara-Baltazara na **Děčinském Sněžníku**. Týna absolvovala přeskok na Baltazara 1 a to dokonce třikrát. Přeskoky ji tak uchvátily, že se na ně začíná specializovat.
9. -16.7. Svinčo family s Letoš family a dalšími traví týden v **Jizerkách**. Ve volných chvílích byl dobyt význačný skalní útvar **Žihadlo** a **Ježíškův kámen**. Co název, to pojem. Rovněž byly téměř zkompletovány **Čertovy skály** na Černostudničním hřebeni.
- 12.7. Potřebujete-li tři dny nespát, tak devět z deseti Blahoušů doporučuje **Teplickou** cestu na **Bořeni**. Tuto absolvuje s Broňkem. Ten pak s očividně probuzeným spolulezcem tahá **Loveckou** a **Mělký kout**. I DeTo si zde užívají své oblíbené západy slunce.
- 13.7. Nutkavou potřebu si zalézt třeba s Lubošem Třebou pocítili DeTo a tuto potřebu ukájejí na Špičáku u Mostu.
- 14.7. Více kopřivami než po skalách leze Párek na **Najštejně**. Ve stejný den kompletuje Ludva Kostků **Trampské skály** v oboře.
- 15.7. Asi 10 cest bylo zlezeno na **Salesiovc** opět Ludvou.
16. – 17.7. **Labák Levý břeh** v sestavě PáPá, Pepa Ficek, Lucka Švecová, Danča, Radek Tintěra a syn Cliffhangerův. Popolézají na Východním rohu a večír řvouce drnčí do kytary. Druhý den holky lezou na Postýlce, což klukům se nejeví býti příliš smysluplné. Zkouší tedy nějaké desítky, ovšem bez valného úspěchu.
- 16.7. Do Němec na **Goldkrone** v údolí **Schwarze Pockau** zavítali Párek se ženou a užívají si lahůdek nezaviniňných bílymi blijanci.
- 17.7. Jarďa Zetek s Ludvou Kostkou působí na **Nosáci** a přelézají zde všechny hodnotnější cesty.
- Ing. Milan Svinařík se začal věnovat výzkumu Klíštěte obecného (*Ixodes ricinus*) a tyto roztoče odchyťává na **Petráci**
- 19.7. Opět na **Bořeni** se schází početná grupa lezců – Duo PáPá, DeTo, Broňa s nováčkem Petrem Brandlem, Dana se Ctíradem a hasič dan s policistou Blahoslavem. Cílem je například Východní hřebenovka a Pravý jižní pilíř.
- Na **Svatého Jana pod skálou** vyrazil Ludva s Filem a jeho ženou. Největším zážitkem byl přelet Spáry 5 v Dušičkové stěně takřka solo. I strach přišel.
- 21.7. Opět Pravý jižní pilíř na **Bořeni** okupují Bronislav, DeTo, Luboš Třeba a Jimmy. Lezou Úzkou a Loveckou, které u nováčků opět bodovaly.
- 23.7. Otláčit si rozmnožovací a vylučovací partie těla (prdele) na velocipédu vyrazili Svinčo s Květuľi, Bábovky z Prahy a Blagodan Celýdenzkazič. Jejich cesta vedla do kopců na **Kalek** a zpět do údolí.
23. – 30.7. Globální ochlazování vyvolalo masívní stěhování lezeckého národa na jih. Lezením v okolí **Arca** traví volný čas např. Duo PáPá, DeTo, instruktoři Broňa s Jířou, Jechhanger, Honza Unger s Týnou, Matěj Šťastný, Tom Hyksa, Richard Súra a Aneta Zebischová alias Kačka. Nováčci lezou sportovní cesty do obtížnosti 6a i vícedélkové prásky, např. Amazzonia (11 délek, 250 m, 5c) na Picolo nebo Canne Trippa (7 délek, 200 m, 5c)
- 24.7. Na **Wolkensteinech (Brückendwand)** zapůsobili po včerejší projíždě Blagodan s Leonardo da Svinchi teamem, Bábovky z Prahy, Hasič Dan s familií a jakýmsi kámošem neznámého jména a původu.
26. – 28. 7. Ludva Kostka vyrazil zdolat Weissmies, bohužel počasí rozhodlo jinak. Při čekání na sluníčko padla alespoň ferátka na nejvyšší vrcholek **Wilder Kaiseru** (2300m) a **Kitzbuhelhorn** (1997 m).
- 27.7. Párek s Párkovou vymetají pavučiny na extrémně lezných skalách na **Hasištejně**, konkrétně na **Osamělé věži** poté, co překontrolovali stav cest v Kotvině.
- 28.7. Na **Najštejně** v údolí Malé vody Párek dodělává nějaké mapky do průvodce.
30. – 31.7. Romantik a poeta Milan Svinařík se o deštivém víkendu věnuje své oblíbené vášni – skládání veršů. Viz rubrika Horoklub kulturní.